

Tweede zondag van de Vdt C Gen 15,5.12.17-18 Fil. 3,17-4,1 Lc 9,28b-36

Abraham zal die nacht nooit meer vergeten. Telkens hij sindsdien naar de sterrenhemel kijkt, moet hij eraan terugdenken. Heel zijn toekomst stond in die sterren geschreven. Hij moest ze tellen, want zo talrijk zou zijn nageslacht worden, maar hij raakte de tel natuurlijk kwijt. Hoe zou hij die nacht kunnen vergeten! Werd hij niet aangegrepen door hevige angst en duisternis? Had God zijn leven toen niet omgegooid? Nee, niets was sindsdien meer hetzelfde voor hem. Het aanschijn van de wereld was voor hem voorgoed veranderd. Sinds die memorabele nacht begonnen de dingen de Naam van de Onzegbare in de oren van zijn hart te murmelen.

Voor Petrus, Johannes en Jacobus was dat gelaat van Jezus als de sterrenhemel voor hun voorvader Abraham. Voortaan kon niets hen meer beletten om telkens weer, op het gelaat van hun Meester, dat goddelijk licht te blijven zoeken dat toen op de berg heel zijn mens-zijn had doorstraald. Zelfs in de somberste uren van zijn Passie, zouden ze – wanhopig – op dat vernederd en geschonden gelaat, overdekt met spuug en vervormd door het lijden, dat licht blijven zoeken dat ze op de Thaborberg hadden aanschouwd. Toen had God gedurende een kort moment een tipje van de sluier opgelicht, en dat had het leven van die drie mannen helemaal omgegooid. Vanaf dat sublieme moment waren zij hartstochtelijke ‘zoekers van het licht’ geworden.

Tot dan toe werden zij enkel gefascineerd door de geheimzinnige aantrekkingskracht van die man. Zijn woorden hadden hen geraakt, zijn wonderen hadden hen ook een beetje in de war gebracht, tot op het punt dat ze hem hadden gevraagd uit hun leven weg te gaan. Zijn paradoxale woorden, in de trant van “zalig die arm zijt”, hadden hen verrukt maar tegelijk geschokt. Maar desondanks waren ze gewoon gebleven wie ze waren, met hun beide voeten op de grond. Het koninkrijk dat ze mee wilden opbouwen, was wel degelijk dit aardse Jeruzalem met zijn fraaie stenen en kleurrijke menigten. Daarin zouden zij liefst de eerste plaatsen willen innemen. Hun bestaan met die Jezus had nog altijd de schijnzekerheid van een successtory, iets dat de meeste mensen bewust of onbewust op de been houdt.

Maar gedurende dat ene, flitsende moment op de berg had God voor de drie mannen een tipje van de sluier opgelicht. God had hen de ogen geopend. Niet alleen zagen ze nu wie Jezus, die ze dachten te kennen, werkelijk was. Maar vooral zagen ze nu wie *ze zelf* waren. Door hen een blik te gunnen op die stralende

werkelijkheid – dat andere gelaat van de wereld – had God hen doen ontwaken. Petrus en zijn makkers waren eerst *‘zwaar van de slaap’*, zegt Lucas in zijn evangelie, maar *‘klaarwakker geworden zagen zij zijn heerlijkheid’*. De drie leerlingen zijn voorgoed ontwaakt. En ze zijn ontwaakt *‘tot verlangen’*. In henzelf is het diepste en meest geheimzinnige verlangen tot leven gewekt, dat niets ter wereld in staat is te bevredigen. Door Jezus te aanschouwen, getransfigureerd, met een gelaat dat straalt en kleren die bliksemend wit zijn, herkennen ze plots hun eigen grondeloos verlangen. De diepste dorst van een mensenhart is immers de dorst naar de oneindige God. Eén zalig ogenblik waren de drie apostelen, om het met Paulus’ woorden te zeggen, *‘burgers van hemel’* (Fil 3,20). Sedertdien is hun leven vervuld met heimwee. Echt verlangen is heimwee. Het wil naar huis, terug naar de bron, naar het geheim waar alles is begonnen. *Ons geheim is met Christus verborgen in God* (Kol 3,3). Daarom is ons verlangen, hoe gecamoufleerd ook door andere verlangens, altijd Godsverlangen.

En wij, die dagelijks de berg van de Schriften beklimmen, zullen ook wij op een dag de getransfigureerde Heer mogen aanschouwen? Zullen wij Hem zien in gesprek met Mozes en Elia, met het Eerste Verbond, zonder welk het Tweede nauwelijks te begrijpen valt? Wanneer wij het pad beklimmen dat Wet en Profeten op de berg van de Schrift hebben uitgehouwen, zonder ons door de dorheid en de klim te laten ontmoedigen, zullen we ons dan te ruste kunnen leggen onder de wolk die ons overschaduwet? Zullen wij in die rust het getransfigureerde gelaat van Jezus mogen aanschouwen? Zullen we daar de onzeglijke woorden te horen krijgen: *“Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar Hem”*?

Dan zullen ook wij het licht zien, zoals Abraham, zoals Petrus, Johannes en Jacobus, en langzaam naar dat licht worden opgetild. De hele werkelijkheid, van de sterren aan de hemel tot het gelaat van onze gekwetste broeder en zuster, zullen dan tekenen worden van zijn Aanwezigheid. Of het nu is in welstand is of in gebrek, in beproeving of in succes, Hij zal ons zijn gelaat tonen, het oneindigheidsgelaat van de goddelijke Liefde. *Hij zal ons armzalig lichaam omvormen naar het beeld van zijn verheerlijkt lichaam*. Laten we in deze hoop, zusters en broeders, waakzaam en wakker, het uur van de Opstanding verbeiden. Laten we ons verlangen niet opvullen met instant en Ersatz. Want alleen dat grondeloze verlangen kan met de vreugde van de Geest uitzien naar het heilig Paasfeest.

Br. Gueric OCSO